

Prædiken til skærtorsdag 9. april 2020.

Velkommen til dig der kigger med nu- her fra Sulsted kirke, hvor vi nu vil holde en kort gudstjeneste sammen -hver for sig. Kirkens højtid er påsken og det er i dag skærtorsdag, dagen hvor Jesus var samlet med sine tolv disciple for at spise det sidste måltid, inden det går voldsomt for sig.....

Vi vil ligesom de andre dage, synge to salmer, én til start og én til slut, hvor I kan læse med i teksten her på skærmen og jeg vil læse dagens evangelietekst som i dag er fra Johannesevangeliet kap.13, vers 1-15.

Der kommer en kort prædiken og vi vil sammen bede Fadervor og jeg vil lyse velsignelsen.

Vi skal nu synge fra DDS 331 i salmebogen *Uberørt af byens travlhed*.

Jeg vil nu læse dagens evangelietekst for Jer.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten

Johannes: Det var før påskefesten, og Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen; han havde elsket sine egne, som var i verden, og han elskede dem indtil det sidste. Og mens

de holdt måltid – Djævelen havde allerede sat sig for, at Judas, Simon Iskariots søn, skulle forråde ham; og Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud – så rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig. Han kom så til Simon Peter, og Peter sagde til ham: »Herre, vasker du mine fødder?« Jesus svarede ham: »Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det.« Peter sagde: »Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder.« Jesus svarede: »Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.« Simon Peter sagde til ham: »Herre, så ikke kun fødderne, men også hænderne og hovedet!« Jesus sagde til ham: »Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele. Og I er rene; dog ikke alle.« Han vidste nemlig, hvem der skulle forråde ham; derfor sagde han: I er ikke alle rene. Da han nu havde vasket deres fødder og taget sin kjortel på og sat sig til bords igen, sagde han til dem: »Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har

vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.« Amen
Johannesevangeliet 13,1-15

Prædiken

I kirken fejre vi påske og det er skærtorsdag, og i dagens evangelietekst har vi netop hørt, at Jesus er samlet med sine tolv disciple og hvordan de overraskes over at han vi vaske deres fødder.

De var samlet ved påskemåltidet skærtorsdag aften i Jerusalem, hvor han tog brødet og vinen og fortolkede det som sit eget legeme og blod, der skulle ofres, for at han kunne give sit liv til dem.

Skærtorsdag er en dag der rummer mange forskellige følelser- dels er det fællesskabets dag, hvor Jesus og disciplene starter med at være sammen og spise, men det er også en dag der slutter tungt- med dyb frygt og forræderi og efterfølgelse og afsked.

Det er Jesu sidste måltid sammen med sine kære, men dette er disciplene endnu ikke klar over, de er lykkelige udvidende om hvad der skal ske senere samme aften og nat i Getsemene have- hvor Jesus bliver forrådt af én

af sine nærmeste, og bliver taget til fange af soldaterne....

Der er et ordsprog der hedder, *man skal være der nede for at se- hvad det var man havde der oppe....*

Altså at når man befinder sig i en krise, er det ofte først der, at man indser hvad man havde og hvad man måske skulle have sat mere pris på....,

Krisen kan eksempelvis være alvorlig sygdom eller et tab af en man elsker eller efter en skilsmisse, hvor man ser tilbage på tiden man havde sammen,... hvor godt noget var- men at man glemte at sætte pris på det mens det var og nu når man ikke længere har muligheden for at have det, er det noget af det man savner allermost og man ville ønske- man ikke skulle undvære det

Ja, mon ikke I kender det, at man simpelthen kan glemme at være taknemlig for noget som man har, man er kommet til at tage det for givet... Det kender jeg da fra mig selv.

Mon ikke de fleste kan nikke genkendende til oplevelsen af, at man er inviteret til den store familiemiddag og egentlig ikke synes man har tid til at bruge

en halv eller hel dag på det eller måske endda ikke synes man har (mentalt) overskud til, at sidde og være social og snaksaglig om stort og småt.

Det kan også være når man skal afsted til for meget på for kort tid, som er med til at noget bliver for meget af det gode... og man ikke kan nå at følge med og nyde al det man skal afsted til..... Ja, man kan skamme sig helt ved tanken- at have det sådan.

Men lige meget hvilke legale argumenter der måtte være, for at man ikke orkede tanken om den store familiemiddag, kan det godt tænkes, at vi netop i denne krisetid med corona-pandemi, mere end nogensinde i nyere tid længes efter at sidde sammen i et fællesskab og spise et påskemåltid, og snakke om små og store livsfortællinger...

Ja, man skal være der nede- for at se hvad man havde der oppe...

Og er det ikke nu, i denne krise-tid, hvor vi bliver udfordret og mærker en begrænsning i vores liv i form af, at *ikke* kunne deltage i fællesskaber som vi kender dem bedst!?

Vi mangler også fællesskabet i gudstjenesten, at kunne mærke kirkerummet, at kunne synge sammen endnu flere, og at kunne mærke nærværet og fællesskabsfølelsen i den forbindelse.

Er det ikke nu- vi virkelig kommer til at tænke på, hvad der betyder noget for os!? Hvad er det der betyder noget i vores liv?

Eller vi mærker stærkere nu hvad der før betød noget, nu hvor vi netop ikke kan få det...Er det ikke nu, at mange stiller sig selv spørgsmålene- hvad er vigtigt for mig? Hvad er vigtigt for min familie?

Forleden hørte lige det altid-interessante radioprogram *Brinkmanns briks*, hvor en filosofisk tanke blev nævnt, at i krisetid bliver det som kan pris-sættes det *mindst* værdifulde og det som *ikke* kan pris-sættes, bliver det *mest* værdifulde for mennesker... Er det det vi mærker til nu?

Dietrich Bonhoeffer var en tysk teolog og under 2. Verdenskrig var han fængslet helt frem til at han på tragisk vis blev henrettet.

Imens Dietrich Bonhoeffer sad i fængsel, skrev han breve til sine forældre, sin forlovede og dem der ellers stod ham nær.

I brevene kan man læse, hvordan kirkeåret med dets højtider og tilhørende salmer betyder uendeligt meget for Bonhoeffer..., ja han beskriver at når han koncentrerer sig og hengiver sig, kan han komme til at høre salmerne og musikken i sit indre, og fortæller hvordan det nærmest kan lyde smukkere end den fysiske hørte.

Bonhoeffer var *isoleret* fra omverdenen i fængslet og havde ikke hørt salmesang i meget lang tid..., men på trods af det, fandt han glæde i at fordybe sig i bibellæsning og salmerne, og øvede sig i at lære salmerne udenad. Det blev nærmest som en slags salmemeditation og salmerne blev yderst opløftende for ham.

Et af brevene er skrevet påskesøndag, hvor han ønsker familien glædelig påske, og skriver at selvom det er svært i et fængsel under ekstremt pressede forhold, at få ønsket opfyldt med en glædelig påske, er langfredag og påsken befriende for tanken trods ens personlige situation, idet man bliver holdt fast i det store håb.

Nu befinder vi os i den besynderligste tid...I en tid som ingen af os har prøvet at opleve før... og står nu i det underligste hus...Ja, det var det vi sang i salmen lige før,....huset hvor der hver søndag er gudstjeneste- *hvor Guds søn er sammen med os under Helligåndens fred* og hvor der er dækket op til nadver til minde om ordene som Jesus sagde skærtorsdag.

Jeg hørte forleden, at den amerikanske meget magtfulde forretningsmand Bill Gates har udtalt i en artikel, at der er en åndelig mening at finde i alt.

Det skal ikke forstås som at der sker os mennesker noget af en bestemt mening, men at der selv i en krise, kan være en mening at finde i krisen.

Bill Gates har tænkt over hvad der kan siges at være meningsfuldt i en krisetid med corona, og er nået frem til en lang liste med punkter. Men specielt ét punkt lagde jeg mærke til. Dels udtalte han at;

Corona-krisen minder os om, at vi alle er lige, på tværs af kulturer, religion, beskæftigelse eller økonomisk situation – virussen behandler os alle lige og måske skulle vi gøre det samme....

Netop dette får mig til at tænke på noget ganske særligt vi kan opleve når vi kommer hen i kirken til gudstjeneste.

Det er nemlig hver gang vi får muligheden for at gå til nadver, i nadverfællesskabet er vi sammen med nogen om noget.

Så vi behøver ikke kun tænke på ordene fra Bill Gates, om hvad godt- der kan komme ud af en corona krise.....

Nadveren har et specielt kendetegn som vi kan huske på, at her er vi også alle *lige*, på tværs af kulturer, religion, beskæftigelse eller økonomisk situation. Og som vi sang før, huset hvor man kan være en del af et fællesskab, lige meget om man er høj eller lav... Vi bliver mindet om, at vi i Herrens øjne alle er lige- når vi knæler ung og gammel med Guds søn- omkring hans bord.

Men hvorfor gå til alters? Mennesker kan have mange bevæggrunde til at gå til alters- og til at lade være med det- og respekt for både den ene og den anden holdning.

Men hvorfor skulle Kristus skænke os sit blod i et bæger, hvis ikke den barske sandhed er, at vi

mennesker ikke tilgiver hinanden, og at vi har lettere ved at forskanse os bag vrede og forurettelse- end ved at bære over- tilgive... og leve videre sammen?

Man skal ej heller dukke hovedet, når der tales om syndernes forladelse og føle sig som en elendig synder- og ej heller blive vred på det billede der tegnes af mennesket med de ord...

For ja, med de ord påstås det jo, at mennesket har brug for syndernes forladelse..., for tilgivelse, men der står ikke at man skal gå med bøjet hoved og kronisk selvhad...Tværtimod skal man vide, at på trods af alt det, der gik galt, så elsker og tilgiver Gud til enhver tid den, der kommer til ham.

Det er lige her, vi bliver mindet om at dåben og nadveren hører sammen- begge dele er handlinger, Gud gør med os, som symbolsk renser og sætter os fri.

I nadveren bliver det ekstra tydeligt, at Gud deler sig med os, så det lille stykke brød og vindråben kan give os kraft til at gå befriet og styrket ud til endnu en række hverdage, der helt sikkert kalder på vores overskud og overbærenhed- både i forhold til andre og os selv.

Også her kan vi bruge Jesus som vores forbillede, fordi Jesus også bærer over med os, og vi kan stille os selv spørgsmålet WWJD!?

Amen.

Lad os folde vore hænder og bede

Herre Jesus Kristus!

Dig være lov og pris, fordi du har elsket os så dybt, at du lod dit legeme bryde som brødet, vi spiser,

Og dit blod udgyde som vinen vi drikker. Du har gjort os rene for Gud, og derfor kommer vi til dit bord med frimodighed og glæde.

Lad din kærlighed blive i os, så vi tjener hinanden, som du tjente os og rækker tilgivelsen videre.

Giv os at leve med hinanden, så livet her bliver en forsmag på glæden i dit rige, hvor kærligheden mætter alle fra evighed til evighed.

... Kære Gud vi beder dig for dem der sidder hjemme for den, der er syg

for den, der varetager en vigtig samfundsopgave.

Vi beder for alle og enhver.

Gud!

Send ro til den urolige sjæl,
til den, som allerede har mistet sit arbejde
til den, som er bange for at miste det
og til den, der føler sig ensom.

Send tålmodighed til den, der finder dagligdagen svær i denne tid.

Vi os alle nær – i Danmark, i verden...

Tak for forårets livgivende tegn,
så vi løfter vores hoveder
og får nyt livsmod.

Lad os mærke dit nærvær
som forårssolens varme
og lad os glædes over forårets komme og ukuelighed.

"Fadervor, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje på jorden, som den sker i himlen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor

skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. Thi dit er riget og magten og æren i evighed! Amen.

Velsignelsen.

Herren velsigne dig og bevare dig!

Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig!
Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred skinne på dig og give dig fred. Amen

Vi vil nu slutte gudstjenesten af og vil synge den nyere salme "Du tar mig som jeg er!" fra den nye salmebog-100 salmer og det er nr 874. Salmen minder os om og fortæller os, at Gud tager os netop som vi er- og at vi ikke behøver at præstere noget for at være elsket af Gud.

1. Du tar mig, som jeg er,
du tar mig, som den blide sommerregn

gir både korn og mælkebøtter væde,
som solen stråler over høg og stær,
og duggen spreder guld på skrald og hegn,
du tar mig med din sommerlyse glæde!

2. Du tar mig, Herre Gud,
når jeg er svag, og ingenting er værd,
og jeg så tit har nægtet dig min tanke.
For jeg er barnet, som du førte ud
af dåbens storm og skum, om skarpe skær,
mit kors er dit, det er min redningsplanke!
3. Du tar mig i min nød,
du tar mig, når jeg danser glad og vild,
du ser i hjertet jeg er en af dine.
Du er hos mig, selv i min skam og død,
for ingenting kan ændre det du vil,
og du vil ikke andet end velsigne!
4. Du tar mig som jeg står,
fuldstændig som jeg står og går, jeg får

forladelse for alt, hvad jeg forspildte.

Og sommer spirer af en vinters sår,

og frihed springer ud af trællekår.

Fortabtes domme er hos dig så milde!

5. Du tar mig med dit Ord,

som taler i mit lange korte liv,

som vælder af din visdoms himmerige.

Nu, Herre, tag mig nådigt til dit bord,

og hvisk om skyld og blod, og brød og vin,

så vandrer jeg ad nådens himmelstige!

6. Du tar mig, som jeg er,

i alt mit ingenting, du griber mig,

i død og sorg og vé – når jeg må græde.

Du favner mig, du tar mig som jeg er,

al fare, smerte, savn, står nu til dig,

hav evig tak, og tag imod min glæde!

Tekst: Sten Kaalø, 2002, Melodi: Hans Peter

Soelmark

Tak for i dag og alt godt!